

чѣкъ си разрѣшилъ и жестоко ги набилъ, като съ това съвсѣмъ ги наплашилъ.

— Разбира се, че тѣ заслужаватъ наказание — продължи учителтъ; но наказание заслужватъ най-много родителитѣ, а не дѣцата; и то по-скоро майката. Ако моитѣ разслѣдвания сж вѣрни, то главниятъ виновникъ на всичко е майката.

— А, а!

— Да, за жалостъ, майката. Тукъ е всичкото зло. Прѣди петнайсетъ години мжжътъ и жената се оженили; всичкото това врѣме тѣ живѣли въ миръ и съгласие; но отъ два мѣсеца изведнажъ всичко се измѣнило. Тѣ имали шестъ дѣца, но живи останали само двѣ; изглежда, да сж много бѣдни. Мжжътъ е бояжия и, когато има работа, той излиза отъ кжщи въ 4 часа заранъ. Мжжътъ и жената почнали да се каратъ; тя намирала, че той малко пари носи въ кжщи и че харчи съ приятели нѣкждѣ. Еднажъ, като се върналъ отъ работа, мжжътъ узналъ, че жена му продала по-голѣмата частъ отъ покжщнината и забѣгнала. По-късно станало ясно, че майката се оженила повторно. И ето сега Зафировъ, който билъ трѣзвенъ и добъръ работникъ, станалъ пияница; а дѣцата спятъ, дѣто завърнатъ, подъ открито небе, гладуватъ и теглятъ поради вината на майката. Азъ ще се помжча още днесъ да поговоря съ бащата и подробно да узная за това нещастно сѣмейство.

— Цѣлата тази история е твърдѣ тъмна, забѣлѣза Ивановъ. Бждете внимателенъ, г. Задгорски, не се довѣрявайте много.

— Но работата се отнася за дѣцата — тѣ трѣбва да се спасятъ!